

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

ԵՐԳ ԱՌ ՈԳԻՆ ԲԵՐԿՐՈՒԹԵԱՆ

Դրեց՝ ԲԵՐՍԻ Պ. ՇԵԼԻ

Քիչ անգամ, ժհ, քիչ անգամ կուգաս ոգի՝ բերկրութեան,
ինչո՞ւ միմակ թողուցիր զիս գիշերներ ու օրեր.

Յորմէհե՜տ զւիր խոյս, ձանձրանալի, հոգեհան,
Քանի՞ օրեր, գիշերներ:

Արարած մ'ի՞նձ նըմանող՝ ի՞նչպէս կանչել քեզ կրնայ,
Ուրախներուն հե՜տ՝ վիշտը կ'ընես ծաղրիդ առաջիկայ,
Խորհա՛լս ոգի, մոռցա՛ր դո՛ւն, մոռցար բոլո՛ւրն ալ, բացի
Անոնցմէ՜ որ պէ՛տք չունին, ա՛հ, պէ՛տք չունին բնա՛ւ քեզի:

Մոռէ՞մ ինչպէս ըսուերէն դողողացող սերելին՝
Դուն կը վախճաս թախիծէն, հառաչանքներն անձկագին
Կրօ՞տաբա՛նք եմ քեզ համար՝ որ կը մընաս միշտ հեռուն,
Եւ կրօ՞տաբանք չե՛ս ուզեր, ա՛հ, չես ուզեր լսել դուն:

Թող ես զբոսը երգերուս զուարթ շեւեր սամ ընդփոյթ,
Դուքի համար չես զար դուն, հապա միայն հանդիքի,
Դուքն այն ա՜տեն, երբ որ գաս, կըսէ՛ր՝ թեւերդ այդ անգութ
Իմ մօտ մընաս որպէսզի:

Կը սիրեմ ա՛յն զոր դուն ալ կը սիրես, ոգի՝ բերկրութեան
Հո՞ղը բերրի, թարմաթարմ, ըզգեցած նո՛ւր սերուններ.
Դիշերն անոյ՜, աստղազարդ, եւ իրիկունը աւանան
Եւ առաւօ՛սն երբ ոսկի միզամածներ կ'ելլեն վեր:

Կը սիրեմ ձի՛ւնն ու բոլոր երեւոյթներ սառոյցին,
Եւ կը սիրե՛մ ալիքներ, կը սիրեմ հո՛վ, փոթորի՛կ,
Եւ ամէ՛ն ինչ վերջապէս՝ որ բընութեան է մասնիկ,
Ռոնց երբեք չէ՛ հըպած թըռուառութիւն մարդկային:

Եւ կը սիրեմ մեծութի՛ւնն անդորրաւէ, եւ ա՛յնպէս
Ընկերութիւն մ'որ ըլլայ հեզահամբոյր, իմաստուն.
Տարբերութիւնն ի՞նչ է որ իմ ու քու մէջ, ունիս դուն
Այն զոր յաւէ կ'որոնեմ, զոր նըւազ չե՛մ սիրեր ես:

Կը սիրեմ սէ՛րն ան թէպէտ ունենայ թեւ, եւ հանգոյն
Լոյսին գիտնայ սաւառնիկ, բայց ամենէն գերիվեր
Կը սիրեմ քե՛զ, ո՛վ ոգի, դուն միայն ես կեանք ու սէր,
Եկո՛ւր եւ քու բնակութեան սիւնը դարձո՛ւր նորէն բոյն:

Միթո՞ւ

Բնագրէն հայացուց՝
ՀՐԱԶ ՔԱԶԱՐԵՆՑ